

1 Woorden

Philippa doopt haar kwast in de grondverf en strijkt met gelijkmatige halen over het donkere hout van de vensterbank. De natte verf glanst in het licht van de middagzon.

De ramen staan wijd open, maar de warmte blijft stil en drukkend hangen in de studentenkamer.

Wander staat op de keukentrap en saust een muur. Zijn witte T-shirt is op de rug nat van het zweet, maar hij blijft stug doorrollen en kijkt niet op of om.

Ze glimlacht om de kriebels die in haar buik komen als ze naar hem kijkt en verft met grote onhandige letters *Philippa en Wander love forever* op de vensterbank. Wander en zij hebben vandaag zes weken en drie dagen.

‘Kijk eens Wander.’ haar stem klinkt licht.

Wander draait zich om. Hij kijkt naar de letters en fronst zijn voorhoofd. ‘Dat moet je niet doen. Grondverf droogt snel en dan krijg je de verflaag niet meer glad.’

Als ze de irritatie in zijn stem hoort, doopt ze haar kwast opnieuw in de verf en strijkt over de woorden heen. Het is stil, op het geluid van de kwast en de roller na.

‘Je blijft de letters zien als ze opdrogen. Dat is niet slim. Waarom zeg je niks?’

Ze strijkt verder, zonder hem aan te kijken. ‘Je hebt gelijk, maar ik vond het een leuke gedachte dat onze namen op die vensterbank staan.’

Philippa werpt weer een blik op zijn rug, maar het blijde gevoel, het liedje in haar hoofd, is ineens weg.

Wander verzet zijn voet, veegt de roller af aan de blauwe geribbelde bak en rolt verder. De grauwe muren worden stralend wit.

‘Sorry, ik heb het al weggehaald.’ Ze draait zich om en gaat nog eens over de verdwenen letters.

‘Ik bedoelde het niet rottig.’

‘Weet ik wel.’

Als ze de verontschuldiging in zijn stem hoort, draait ze zich om en weerstaat de neiging om naar hem toe te lopen. Ze glimlacht en herhaalt de instructie die Wander haar aan het begin van de morgen gaf. *Rustig, zorgvuldig, regelmatig, kwast niet te diep, anders komen er druipers.* Het klinkt als een opzegversje.

De raamkozijnen zitten al in de verf. De lange vensterbank is als laatste aan de beurt. Na een kwartier is al het bruin verdwenen.

‘Wander?’

8

‘Hmm?’

‘Wil je dat ik de onderkant van de vensterbank ook doe?’

‘De onderkant?’ herhaalt hij. ‘Wat voor kleur heeft die?’

‘Het is kaal hout, zonder bruine verf.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Die vensterbank is zo laag, daar kijkt niemand onder. Als je op de houten vloer knoeit, moeten we dat er weer af krijgen. Aan de vloer hoeven we niks te doen, alleen dweilen. Wikkel je kwast in de aluminiumfolie, en plak de bovenkant van de deurpost maar af met tape. Gelukkig hoeven we de deur niet te doen.’

De deur die toegang geeft tot de studentenkamer zit in een nis die aan twee kanten bekleed is met spiegels. Boven de deur is een stukje stucwerk dat Wander nog moet sauzen.

Philippa gaat op het krukje staan en rolt de tape netjes langs de deurpost. Aan de zijkant van de deur zit een houten schuifje. Als ze het omhoog duwt, komt de deur piepend uit het slot en blijft op een grote kier staan.

‘Dat is irritant’, zegt Wander. ‘Die deur blijft openstaan als je dat haakje niet gebruikt.’

Ze scheurt de tape los en komt van het trapje af. ‘Je bent

de enige die op deze verdieping woont, als je het een keer vergeet, is dat niet zo erg.'

'Deze kamer is nog nooit verhuurd. Ik moest wel bovenin. Hielke neemt de eerste verdieping en Sam had eerste keus.' Wander blijft verven terwijl hij praat.

Als ze de tape teruglegt in de bak, kijkt ze hem onderzoekend aan. 'Baal je ervan, dat Sam het veel luxer heeft dan jullie en dat jij twee trappen op moet?'

'Balen', zegt hij onwillig. 'Balen, dat is het niet.'

'Wat is het dan?'

Hij veegt de roller een paar keer over de blauwe ribbels. 'Het is meer hoe het is gegaan. Sams vader kocht dit huis, en Sam vroeg aan Hielke of hij de eerste verdieping wilde huren.'

'Ze lieten jou dus zitten?' Ze hoort hoe haar stem uitschiet, want dit hoort ze voor het eerst. 'Jullie zijn al zo lang vrienden.'

'Dat zijn we ook. Maar ik had een mooie kamer in Wageningen gevonden en dat wisten zij. Hier waren twee keukens en twee badkamers, er was ruimte voor twee personen.'

'Maar toch.' Ze schudt haar hoofd. 'Ze hadden jou ook kunnen vragen.'

'Ze bedoelden het niet gemeen en toen ik aan Sams vader vroeg of ik er nog bij kon, vond hij het prima dat ik op de bovenverdieping kwam. Het huis is groot genoeg.'

'Toen kon je er toch nog bij, maar ze hadden niet meteen aan jou gedacht.'

'Het klinkt rottiger dan zoals het in het echt is gegaan.' Hij veegt met een puntje van zijn shirt het zweet van zijn gezicht. 'Het is bloedheet hierboven. Toen ik deze kamer voor het eerst zag, regende het, toen had ik dat niet door.' 'Heb je er spijt van dat je hier in gaat, in plaats van in de kamer die je eerst had?'

'Nee, echt niet. Bij die andere kamer moest ik de keuken

delen met drie andere studenten en ik was meer geld kwijt dan nu.' Hij verplaatst zijn voet een beetje. 'Sam heeft het wel heel goed voor elkaar, met een keuken, een luxe badkamer, een woonkamer met deuren naar de tuin en een slaapkamer.' Hij grijnst. 'We zullen daar wel het meeste zitten en beneden is het lekker koel.'

Philippa denkt aan Kirsten, haar oudere zus, die op een kleine kamer driehoog in Amsterdam woont. Ze moet de keuken delen met vier anderen. Het is er altijd een enorme troep.

'Jij en Hielke hebben samen een keuken en een douche op de tweede verdieping. Met zijn tweeën een badkamer en een keuken delen is eigenlijk heel luxe.'

10 Philippa kijkt naar de spieren in Wanders onderarm als hij het laatste hoekje verft. Ik wil dat hij me vasthoudt, denkt ze. Dat heeft hij nog bijna niet gedaan vandaag.

'Wander?'

'Hmm?' Hij kijkt op als ze niks zegt, maar hem alleen maar aankijkt.

'Ben je bijna klaar met die muren?'

'Ja, ze zijn af. Ik wil naar de verfwinkel hier om de hoek om lak uit te zoeken voor de vensterbank en muurverf voor de zijmuur. Die wil ik in een andere kleur.'

Als ze hem aan blijft kijken, stapt hij van de trap af en komt met de kwast in zijn hand naar haar toe. 'Wat kijk je naar mij.'

Ze glimlacht. 'Ik wil een kus, daarom kijk ik naar jou.'

Hij lacht en legt de kwast op de krant naast de trap en veegt nog eens over zijn gezicht met zijn shirt. 'Ik zweet, sorry', mompelt hij als hij haar in zijn armen neemt. Zijn hand streelt over haar nek en haar schouder.

Ze snuffelt aan zijn klamme shirt en lacht zacht. 'Maakt niet uit.'

‘Grijs.’ Wander pakt de kleurenstaal uit het winkelrek en houdt de staal voor zich. ‘Vind je dat mooi?’

Philippa knikt en wijst de vierde kleur aan op het strookje. ‘Dat grijs met die vage groene tint erdoor lijkt op de zee vlak voor zonsondergang in de zomer.’

Hij kijkt aandachtig naar de kleur. ‘Dan wordt het deze. Niet te soft?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Precies goed.’

Als ze naar de kassa lopen, pakt hij haar hand en drukt er een kus op. ‘Ik deed niet aardig toen je op de vensterbank schreef.’

‘Nee’, zegt ze en knijpt in zijn warme hand.

‘Ik wil dat het netjes wordt.’

‘Weet ik.’ Philippa blijft staan en trekt hem achter hoog opgestapelde emmers muurverf. ‘Voor nog een kus vergeef ik het je.’

‘Uhh, kan ik jullie helpen?’

Verschrikt laat Philippa Wander los en doet een stap achteruit. Ze kijkt in het gezicht van een lang meisje in rode bedrijfskleding.

De blik van het meisje gaat van Philippa naar Wander en blijft haken bij zijn smoezelige witte shirt.

‘We willen graag muurverf in deze kleur’, zegt Wander alsof het heel normaal is om te zoenen achter emmers muurverf. Hij wijst de kleur aan, steekt de kleurenstaal naar voren en lacht vriendelijk.

‘Dat kan’, zegt het meisje en ze neemt de kleurenstaal aan. ‘Mooie kleur.’

Wander legt een arm om Philippa’s schouders en trekt haar tegen zich aan.

‘Heb je dezelfde kleur ook in lak?’

‘Zeker, tuurlijk.’ Het meisje knikt zelfverzekerd. Haar donkere lange krullen zijn hoog opgestoken en dwarrelen neer op haar rug. Haar huid is olijfkleurig en in haar neus draagt ze een piercing met een klein diamantje.

‘Maar,’ haar lange vinger gaat naar een tint onderaan, ‘je kunt ook voor deze tint kiezen, dat maakt het wat ...’ Ze kijkt Wander aan en knipoogt. ‘Spannender.’

Philippa voelt de grip van zijn hand lossen worden.

‘Je kunt erover nadenken wanneer ik de muurverf aan het mengen ben.’ Het meisje loopt voor hen uit naar een balie met een verfmengmachine. ‘Hoeveel liter?’

‘Het is voor een muur van ongeveer twintig vierkante meter’, antwoordt Wander. ‘Twee dertig hoog en tien meter lang.’

‘Grote studentenkamer’, vindt ze. ‘Heb je veel geluk mee als je net begint.’

12 Philippa ziet de verwondering op Wanders gezicht. Ze voelt zich buitengesloten als de twee verder praten, zonder haar in het gesprek te betrekken.

‘Hoe weet je dat ik ...?’ Wander vraagt niet verder.

‘Hier voor het eerst komt studeren?’

Ze glimlacht, pakt de bus met verf en wrikt het blik vakkundig open. ‘Zie ik meteen. Het vriendinnetje zit nog op de middelbare school en komt uit je geboortedorp. Zij helpt je met verven.’

Belachelijk, denkt Philippa, zo praat je toch niet tegen klanten. Ze zou iets willen zeggen, maar weet niet wat.

Geroutineerd drukt het meisje op de toetsen van de door een computer aangestuurde machine.

‘En wat ga ik volgens jou studeren?’ Wander laat Philippa los, doet een stap naar voren en leunt op de balie.

‘Dat is niet zo heel moeilijk, ik denk aan de universiteit van Wageningen’, zegt ze met haar rug naar hen toe.

‘Misschien kom je van een boerderij, maar dat weet ik niet zeker.’

De verfmenger maakt een zoemend geluid en schudt de bus heen en weer.

Philippa kijkt omhoog naar Wanders profiel dat verbazing en ongeloof uitdrukt.

‘Heb je de keus gemaakt voor de lak?’ Ze draait zich om en kijkt hem met een spottend lachje aan.

‘Ja, ik hou het bij dezelfde kleur, dan maar minder spannend.’ Philippa ziet dat zijn blik het meisje uitdaagt om iets te zeggen.

‘Je bent iemand die graag op safe speelt.’ Haar stem is ineens lager. ‘Deze kleur staat voor de helft van de prijs bij de aanbiedingen, omdat hij verkeerd gemengd is. Wacht, ik ga even voor je kijken.’

Als ze wegloopt, draait Wander zich naar Philippa. ‘Ze flirt met me’, zegt hij. ‘En ik zie er niet uit.’

Philippa glimlacht om de verbazing in zijn stem. ‘Misschien kijkt ze dwars door je smerige shirt heen.’

‘Dat idee had ik wel.’ Hij wrijft met een verward gezicht over zijn kaak.

13

‘Het is raar om met iemand te flirten als de vriendin eraan staat’, fluistert Philippa. ‘Ik zou dat nooit doen.’

Hij legt zijn hand om haar gezicht en wrijft met zijn duim over haar wang. ‘Jij flirt met niemand omdat je het niet eens doorhebt, als iemand je leuk vindt.’

Philippa weerstaat de neiging om haar armen om hem heen te slaan en doet een stap terug als het meisje eraan komt.

Zahra Al-afazou leest ze op het naambordje dat het meisje op haar rechterborst draagt.

Zou dat Arabisch zijn? Maar ze praat zo goed Nederlands. ‘Egyptische naam’, zegt het meisje, alsof ze weet wat Philippa denkt. ‘Vader Egyptisch, moeder Nederlands.’ Ze glimlacht en reikt Wander een blik verf aan. ‘Het is een tint donkerder dan jouw muur, maar het scheelt je meer dan negen euro.’

Wander bestudeert het blik en kijkt haar aan.

‘Deze kleur is tussen jouw keuze en mijn advies in’, verduidelijkt ze.

‘Goed’, vindt Wander. ‘We nemen deze.’

Het meisje knikt, print een bon en plakt die boven op het blik. 'Veel plezier bij het verven.'

'Bedankt.' Wander geeft het blik aan Philippa en pakt zelf de muurverf. 'Weet je misschien nog een leuk restaurant waar we vanavond kunnen eten?'

Zahra denkt na. 'Hier om de hoek zit een goeie pizzeria. Ze hebben veel vis op het menu en daar houden jullie Zeeuwen van.'

'Hoe ...' begint Philippa.

'Accent', zegt ze opgewekt. 'De studenten komen hier uit heel Nederland en een Zeeuws accent herken ik van een kilometer afstand.'

Ze draait zich in Wanders richting. 'Heb je ook raambedekking nodig?'

14 'Raambedekking, hoe bedoel je?' herhaalt Wander.

'Gordijnen. Luxaflex, rolgordijnen. Alles wat voor het raam kan, heet raambedekking', verduidelijkt ze. 'We hebben een actie, als je voor veertig euro in deze winkel besteedt, krijg je twintig procent korting op raambedekking en vloerkleden.'

Wander kijkt haar nadenkend aan. 'Ik heb wel iets nodig.'

Zahra wijst naar rechts. 'We hebben vouwgordijnen in de zee-collectie. Dat is de kleur die jij hebt gekozen. Weet je de maat?'

Wander schudt zijn hoofd.

'Anders meet je de ramen op en kom je dan terug. Is je kamer dichtbij?' Ze leunt een beetje over de toonbank.

Wander kijkt Philippa aan. 'Wat denk jij?'

'Wil je er niet rustig over nadenken?' vindt Philippa. 'Misschien zijn er prijslijsten, dan weet je wat je kwijt zal zijn.'

Wanders kaak staat ineens strak. 'Geld is geen probleem. Ik meet de ramen op en ik kom terug. Ik reken eerst de verf af.'

De hitte slaat haar in het gezicht als ze zonder iets te zeggen naast elkaar over het trottoir teruglopen.

Philippa knijpt haar ogen dicht tegen de felle zon. Het strakke gezicht van Wander maakt haar gespannen.

Wander begint pas te praten, wanneer ze bij de voordeur staan. 'Geld is geen probleem.' Hij kijkt haar niet aan, maar zet de emmer neer en steekt de sleutel in het slot. 'Heb het daar nooit over als we bij een kassa staan. Het was net alsof ik een armoedzaaier was.'

'Je bent geen armoedzaaier, je bent nog maar achttien', vindt Philippa. 'Dan denk je over geld na, dat is normaal.' Hij pakt de emmer op en loopt de hoge gang in. De koelte doet weldadig aan en Philippa zucht diep om de vreemde spanning die ze bij zich draagt, van zich af te schudden.

'Mijn broer en ik hebben geërfd van onze opa's', legt Wander uit. 'En toen de paardenmarkt nog niet op zijn kont lag, heb ik een paar leuke deals gehad. Paarden die ik in die tijd heb ingereden zijn goed verkocht. Het staat allemaal op mijn spaarrekening.'

Philippa denkt aan haar eigen spaarrekening waar zeshonderd euro op staat. Ze wil haar rijbewijs gaan halen als ze zeventien wordt. Wanders ouders hebben zijn rijbewijs voor hem betaald. Dat kostte hem niks. Ze klemt haar lippen op elkaar en sjokt traag achter hem aan de trap op.

Bij elke verdieping wordt het warmer. Als ze op de grote overloop staan, valt het nog mee, maar de warmte komt hen tegemoet zodra Wander de deur opent.

'Misschien is luxaflex iets. Het kan hier bloedheet worden.' Wander loopt naar het raam en blijft staan. 'Dat spul houdt de zon tegen. Ik heb hier geen inkiijk, omdat ik zo hoog zit.'

'Goed plan', zegt Philippa. Maar het idee dat Wander na het opmeten van de ramen weer teruggaat naar Zahra staat haar niet aan.

‘Ze maken ze daar meteen op maat, omdat het nu zo rustig is.’ Wander knikt tevreden.

Philippa kijkt naar de houten vloer. Haar stem klinkt zacht. ‘Als je mij de maten geeft, kan ik ze ook gaan ophalen.’

‘Waarom?’

‘Nou.’ Ze haalt haar schouders op en kijkt hem uitdagend aan. ‘Omdat zij jou opvrat met haar ogen en dat vond ik niet leuk.’

Hij glimlacht, loopt in haar richting en wrijft over haar schouders. Langzaam kust hij haar over haar hele gezicht. ‘Niet jaloers doen, daar ben je veel te lief voor. Ga de verf maar roeren. Als ik weg ben, zou jij dan de kozijnen en de vensterbank willen lakken en daarna de plinten afplakken? Dan kan ik die muur gaan sauzen zodra ik terugkom.’

Gehoorzaam zet Philippa de pot op de krant, wrikt hem onhandig open met een schroevendraaier en roert de verf door. ‘Is alles zo snel droog?’

Wander knikt. ‘Dat is een voordeel met deze hitte, het drogen gaat heel snel. Ik ga opmeten.’

Hij pakt een potlood, een rolmaat en een papiertje en schrijft zacht fluitend de maten op.

Ze lacht om zijn enthousiasme en begint met een schone kwast te verven. Na een paar streken doet ze een stap terug. ‘Mooie kleur.’

Wander gaat achter haar staan, tilt haar staart op en drukt een warme kus in haar nek. ‘Tot zo.’ Hij propt het papiertje met de maten van het raam in zijn broekzak.

Ze luistert hoe hij de trappen afrent. Als ze de voordeur open hoort gaan, haalt ze diep adem. In gedachten ziet ze hem over het trottoir lopen en de winkel binnengaan.

‘Ophouden Philippa’, zegt ze tegen zichzelf. Maar de gedachte dat hij samen met Zahra luxaflex uitzoekt, knaagt in haar buik. De mooie ring die hij haar gegeven heeft,

is veilig thuis. Ze streelt het witte streepje op haar ringvinger, sluit haar ogen en denkt aan het moment dat hij haar voor het eerst kuste.

Zes weken verkering, denkt ze, wat is nou zes weken. Volgende week woont hij in dit huis en ik zit in Zeeland, ver bij hem vandaan.

‘Stop hiermee’, zegt ze vastbesloten tegen zichzelf. ‘Ga dat raam doen, dan is het klaar als Wander terugkomt.’

De kleur, diep grijsgroen, is prachtig, en doet haar verlangen naar de zee, die hier zo ver vandaan is. Hier zijn bossen en heide en gloeiende lanen met prachtige huizen.

De kozijnen en de vensterbank zijn gauw klaar, omdat alles al is afgeplakt.

Als ze haar mobiel tevoorschijn haalt, ziet ze dat het bijna drie uur is. Het afplakken van het plafond en de plinten gaat snel, ze wordt er steeds handiger in. Wander is nog steeds niet terug. Waarom duurt het zo lang?

Besluiteloos kijkt ze naar de saus. Hij wilde deze muur zelf doen.

Even speelt ze met de gedachte om naar de winkel toe te gaan, maar iets houdt haar tegen.

Voorzichtig wrikt ze de grote emmer open en ze begint de saus te roeren. Wander deed de onderkant en de bovenkant van de muren met een kleinere kwast. De oude juslepel waarmee hij de saus in een lege pot goot, is opgedroogd. Behoedzaam schept ze de saus in een nieuwe glazen pot, het is een precies karweitje dat haar gespannen maakt.

‘Als ik knoei op de houten vloer, veeg ik het weg’, spreekt ze zichzelf moed in. ‘Ik hoef niet bang te zijn voor mijn eigen vriend, ook al is hij nog zo’n pietje-precies.’

De tape zit keurig tegen de plinten en als ze erlangs strijkt, krijgt ze er plezier in. ‘Ik kan dit’, zegt ze hardop. ‘Ik kan dit goed.’

Wanneer ze de pot voor de tweede keer vol schept, kijkt

ze weer op haar mobiel. Wander is nu meer dan een uur weg.

De knoop in haar maag is terug. Met de pot in haar hand stapt ze voorzichtig op de keukentrap en begint met de bovenste rand.

Wanneer ze bijna aan het eind van de lange muur is, komt Wander binnen. Hij heeft lange, kartonnen dozen bij zich. 'Hoi', zegt hij opgewekt. 'Ik moest wachten.'

Ze draait zich om en kijkt vanaf de trap naar zijn opgeheven gezicht. 'Ik ben maar verder gegaan, zodat jij met de muur kunt beginnen.'

'Goed zo.' Hij pakt de langwerpige doos en maakt hem open. 'Ik kan dit bevestigen als de verf droog is en uitgehard. Wil je het zien?'

18 Zonder op haar antwoord te wachten haalt hij er een opgerolde lap stof uit. 'Vouwgordijnen.'

'Je zou toch luxaflex ...'

Hij onderbreekt haar. 'Zahra zei dat dit een betere keus was, omdat het een grote ruimte is die gauw hol kan klinken. Ze heeft me ook een katoenen kleed verkocht, voor op de vloer, zo'n kleed is geluiddempend.'

Philippa kijkt naar de bovenkant van zijn warrige krullenbos. 'Heel mooi, en waar is dat kleed?'

'Beneden in de gang, ik haal het als de vloer schoon is.'

Ik zou willen weten waarom het zo lang duurde, denkt ze, maar dan zegt hij dat ik niet jaloers moet zijn. Ze bijt op haar onderlip en werkt nauwgezet verder.

'Het is hier echt warm', moppert hij. 'Die jongens beneden hebben het beter voor elkaar.'

'Als het heel warm is, zet je gewoon een bed op de overloop, daar is ruimte genoeg en daar is het veel koeler.' Ze doopt haar kwast voor de laatste keer in de glazen pot. Het laatste hoekje is klaar.

'Ik heb nog een roller. We kunnen naast elkaar werken. Als de muur klaar is, gaan we douchen en iets anders

aantrekken. Op het plein zijn allemaal leuke restaurantjes, vertelde Zahra.'

Waar heeft hij het allemaal met Zahra over gehad, over restaurantjes, over het plein, waar nog meer over? Dan dringt pas door wat hij zegt. 'Uh', stottert ze. 'Ik wist niet, nou ja, ik heb alleen deze kleren bij me.'

'Dat meen je niet.' Hij legt de roller op de bak en kijkt haar ongelovig aan. 'Helemaal niets anders?'

'Je had niks gezegd.' Ze bijt op haar onderlip. 'Ik dacht dat we alleen aan het werk gingen en dan weer terug naar huis.'

'Tussendoor moeten we toch eten?' Hij bestudeert haar gezicht. 'Heb je je portemonnee bij je?'

'Ja', knikt ze.

'Dan haal je een jurkje, zoiets als dat zwarte zomerjurkje van je. Meisjes hebben toch altijd te weinig kleren?'

Ik heb geen jurkje nodig, denkt ze, maar dat kan ik niet zeggen. Dan lijkt ik gierig, en hij houdt er niet van om over geld te praten.

Ze volgt zijn blik naar haar voeten. Haar afgetrapte Birkenstocks lijken haar uit te lachen.

'Ik maak de muur wel af, ga jij maar gauw.'

Bij het eerste het beste boetiekje dat korting belooft, loopt ze naar binnen. Er is geen airco en het is er benauwd en warm. Het winkelmeisje zit op een hoge kruk. Haar lange, blonde haren wapperen naar voren door de elektrische waaier die achter haar staat. Ze lacht vriendelijk als Philippa binnenkomt. Voor in het boetiekje hangt een aanbiedingsrek met zomerjurkjes en shirtjes, maar er hangen alleen nog grote maten. Besluiteloos kijkt ze het winkelmeisje aan. 'Hebben jullie nog kleinere maten?'

'Wel bij de nieuwe collectie.' Het winkelmeisje zwaait met haar arm naar achter. 'Daar hangt genoeg in jouw maat.'

Philippa schudt haar hoofd. 'Ik heb niet zo veel te besteden, sorry.' Ze bijt op haar lip.

'Wacht. Ik ga ertussen kijken voor je. Is het voor een begrafenis?'

'Eh nee, waarom?'

'Je kijkt zo treurig.'

Het meisje laat zich van de kruk glijden en loopt naar het rek. Ze heeft een lief, vriendelijk gezicht en haar glimlach maakt de spanning los die Philippa voelt sinds ze in de doe-het-zelfzaak zijn geweest.

'Ja, nou ... mijn vriend neemt me mee uit eten en hij vindt het dom van me dat ik niks bij me heb om me te verkleeden en hij vond dat ik maar iets moest gaan kopen.' Ze spreidt haar handen waarop nog steeds verfvlekken zijn te zien. 'We zijn aan het klussen.'

20

Het winkelmeisje knikt. 'Aafje heet ik. Ik zal proberen om je te helpen. Hoe heet jij?'

'Philippa.'

'Wauw, wat een geweldige naam.' Ze schudt haar lange, blonde haar naar achteren. 'Had hij gezegd dat je iets anders moest meenemen?'

'Ehh nee, maar ik had zelf moeten na...'

'Dan is het een klojo, dat is zijn fout. Hij had het moeten zeggen', vindt Aafje. Haar handen gaan snel door de rekken en vissen er twee jurkjes uit. 'Hebbes, zelfs twee kleuren, pastel roze, en wit. Kleding wordt vaak verkeerd teruggehangen.'

'Passen maar, je bent prachtig bruin en mooi slank.' Ze knipoogt. 'Ik krijg hier ook soms van die dikke mukkels, met corrigerend ondergoed en drie onderkinnen en dan moet ik zeggen dat iets leuk staat.'

Philippa begint te lachen en pakt de jurkjes aan.

Het roze jurkje heeft dunne bandjes, een strak lijfje en waaiert wijd uit.

'Mooi, staat perfect', zegt Aafje, als ze de paskamer uit-

komt. 'Je krijgt nog extra kassakorting van me, eigenlijk gaat dat morgen pas in, maar mijn bazin wil ruimte voor haar nieuwe collectie.'

'Wat moet ik dan betalen?' vraagt Philippa.

Aafje rekt snel uit. 'Het was tachtig, de helft van de helft en twintig procent extra kassakorting. Zestien euro.' Ze schudt haar hoofd. 'Bijna gratis toch?'

'Die andere is ook zestien?' vraagt Philippa een beetje ongelovig.

'Eeh nee, die was duurder, die wordt twintig. Als je die ook neemt, heb je voor 36 euro twee jurkjes.'

'Nou', twijfelt Philippa.

'Pas eerst maar eens', vindt Aafje. 'Passen kan geen kwaad.'

Het witte jurkje heeft een lagere hals en smalle bandjes en het staat geweldig.

Besluiteloos kijkt Philippa in de spiegel en dan naar Aafje. 'Ik weet niet welke ik moet kiezen.'

'Neem ze allebei', vindt Aafje. 'Je hebt er volgend jaar ook plezier van en het is bijna voor niks.'

'Ik heb gewerkt deze zomer', vertelt Philippa. 'Ik spaar voor mijn rijbewijs.' Ze wacht even en kijkt nog eens aandachtig naar het witte jurkje. 'Ik heb dit seizoen bijna geen kleren gekocht.'

'Nou dan', vindt Aafje. 'Voor vijfendertig zijn ze allebei van jou.'

'Goed.' Philippa doet haar armen wijd en kijkt aandachtig naar zichzelf. 'Ik neem ze allebei. Weet je een leuke schoenenwinkel?'